

sluttede derefter den 8de Februar 1886, og saa blev den foreløbige Finantslov udstedt den 26de Marts. Jeg tænker, at det maa være klart for Alle her i Thinget, som overhovedet for Alle, der alvorlig tænke over denne Sag, at man ikke ved Udstedelsen af den provisoriske Finantslov af 26de Marts 1886 kan paaberaabe sig Grundlovens § 25. Da Regjeringen sluttede Samlingen den 8de Februar 1886, vidste den, at den ikke havde nogen grundlovmæssig vedtagen Finantslov for det kommende Aar, og naar den alligevel sluttede Rigsdagen uden at gjøre yderligere Forsøg paa at skaffe en regelmæssig vedtagen Finantslov til Stede, vil det absolut findes, at Udstedelsen af den foreløbige Finantslov af 26de Marts under ingen Omstændigheder kan støtte sig til Grundlovens § 25. I næste Samling forelagdes den foreløbige Lov af et Medlem i Folkethinget den 9de Oktober og blev forkastet her i Folkethinget den 12te Oktober 1886.

Under Behandlingen af Statsregnskabet for 1885—86 forleden Dag gjorde Mindretallet gjældende, at det ikke kunde anse Folkethingets Forkastelse efter privat Initiativ af den provisoriske Finantslov for gyldig, fordi Forkastelse fandt Sted to Gange. Med Hensyn til den foreløbige Finantslov af 26de Marts antager jeg, at Mindretallet nu vil erkjende, at der for denne foreløbige Lovs Vedkommende i alt Fald ikke har fundet to Forkastelser Sted, saa at det maa kunne berolige sig i den Henseende og tænker jeg, tiltræde dette Things Opfattelse af, at den provisoriske Finantslov af 26de Marts 1886 er gyldig forkastet. Jeg kan jo iøvrigt, ligesom Udvalgets Flertal har gjort i Betænkningen, henvise til de Udtalelser, hvormed jeg indledede Forhandlingerne under det forrige Statsregnskabs Behandling her i Thinget, og skal kun i Korthed bemærke, at naar Folkethinget har negtet Finantslovens Overgang til anden Behandling, da haaber jeg, at Ingen vil nægte Rigsdagens, saavel som de enkelte Things Ret til at gjøre et saadant Skridt. Vi erkjende, at det er det yderste Skridt, som et af Rigsdagens Thing har at gribe til ligeoverfor Regjeringen, men dets Ret til at gjøre dette Skridt tænker jeg ikke vil blive benægtet fra nogen Side. Vi ere fra Flertallets Side i denne Henseende i fuld

Overensstemmelse med de Tanker, der kom frem under Behandlingen af Grundloven saavel i 1849 som 1866. Jeg tænker altsaa, at det Spørgsmaal om Folkethingets Ret til at negte Finantsloven kan ligge helt udenfor Forhandlingerne som Noget, der er anerkjendt fra alle Sider. — Hvad angaar provisoriske Finantslove overhovedet, da bliver det jo hævdet fra Flertallets Side, ligesom det ogsaa er hævdet fra dette Things Side, at provisoriske Finantslove overhovedet ere grundlovsfridige. Mindretallet synes at staa paa et andet Standpunkt. Det mener at finde Tilhold i Grundloven for Udstedelsen af provisoriske Finantslove, men jeg antager, at Mindretallet i alt Fald erkjender, at provisoriske Finantslove ligge helt udenfor de Tanker, som gjordes gjældende ved Grundlovens Vedtagelse og Behandling, saavel i 1849 som i 1866, og at den Opfattelse, den nuværende Regjering har gjort gjældende, og som dens Parti her i Rigsdagen har gjort til sin, er af meget ny Datum. Ligeledes tænker jeg, at Mindretallet vil erkjende det Samme med Hensyn til Flertallets Paastand om, at en provisorisk Finantslov er gyldig forkastet ved den Forkastelse, som har fundet Sted ved privat Initiativ her i Thinget, gyldig forkastet efter den Opfattelse, som i Tidernes Løb paa mange Maader er bleven gjort gjældende, medens den modsatte Opfattelse ligesom Opfattelsen af provisoriske Finantslove i det Hele er af ganske ny Datum. Mindretallet har henvist til den Begrundelse af sin Indstilling, som Mindretallet gjorde angaaende Statsrevisorernes Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret 1885—86. Derimod skal jeg selvfølgelig Intet indvende, men kun gjøre den Bemærkning, at naar Mindretallet i den Indstilling, hvortil der henbises, nemlig i Betænkningen over Statsregnskabet for Finantsaaret 1885—86, gjør gjældende, at det tror sig i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening, skal dette forstaaes saaledes, at det er den Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening, som den nuværende Regjering gjør gjældende, og det er ikke den Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening, som de Mænd havde, der havde med Grundlovens Behandling og Affattelse at gjøre i 1849. Det er altsaa noget ganske Nyt, som først er kommet frem, efter at den